

Παρασκευή 24.02.12, νύχτα

Κάθομαι σε ένα λεπτό τοιχάκι, κολλητά σε έναν μακρόστενο καταψύκτη (στο δάπεδο) και στο διάδρομο που σχηματίζεται μπροστά υπάρχει κίτρινος βαθύς βυθός με σκοτεινά σημεία που συνεχίζεται ως ωκεανός και πίσω από το οπτικό μου πεδίο (απ' τον τοίχο). Επάνω και πίσω μου υπάρχει σειρά ντουλαπιών κουζίνας (όπως στην Τήνου 2). Δίπλα μου, με τον ίδιο κοριτσιότικο τρόπο και τα πόδια να κρεμάνε, κάθετα η Δώρα. Προσπαθώ να δω τι θα κάνω, ψύχραιμα, σκέφτομαι τι είναι όλο αυτό, τι να υπάρχει στο νερό, με ελεγχόμενο φόβο. Κάποια στιγμή πέφτω κατά λάθος μέσα κι έρχονται δύο μεγάλα πλακουτσά ψάρια στρογγυλά (στο όνειρο νομίζω ότι είναι γλώσσες, παρ' ότι δε μοιάζουν), όχι επιθετικά, αλλά με φοβίζουν λιγάκι, το νερό είναι κρύο και κάπως ενοχλητικό και ξαναβγαίνω. Κι ενώ κάπως μιλάμε για όλο αυτό (με μικρή εμπλοκή της Δώρας=Βαγγέλης?), ανοίγει λίγο ο ένας καταψύκτης και βγαίνει κάτι δίπλα στο αριστερό μπουτί μου που με ξαφνιάζει. Δεν ξέρω τι είναι, είναι μακρόστενο, σκουροπράσινο, με ακανόνιστες πτυχώσεις και ρωτάω τη Δώρα που μου λέει ότι είναι κεφάλι χελώνας (δε βλέπω μάτια, είναι σαν όλο λαιμός, δεν πλαταίνει). Κοιτάζω αριστερά προς τα πίσω και πράγματι το υπόλοιπο που μένει μέσα στην κατάψυξη είναι ένα τεράστιο καβούκι χελώνας, θαλάσσιας (αν και δε βλέπω πτερύγια ή ουρά) πολύ βαρύ, ολοστρογγυλό και σαν να μη μπορεί ο λαιμός/κεφάλι που έχει ξεπροβάλλει να το σηκώσει. Αναρωτιέμαι από που έρχεται, το άλλο να υπάρχει σ' αυτόν τον καταψύκτη.

Αργότερα: Μόνη, στο μέλλον (5-10 χρόνια), σε μια ακρογιαλιά, γλυκό φως, σούρουπο, βρίσκομαι εκεί σε ένα σεμινάριο-συνάντηση διαλογισμού ή κάτι τέτοιο. Νομίζω φοράω τουρμπάνι λευκό και αέρινα ρούχα. Συναντάω τον Ορέστη μεσήλικα και frustrated [τον βλέπω επίσης και σε φωτογραφία θαλάμου], με μια τούφα μαλλιών σαν πυκνό φρύδι στην κορυφή της μύτης. Με ρωτάει πώς είμαι και του λέω ότι έχω βρει την ηρεμία, μια γαλήνη που σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς με κάνει πολύ καλά. Μοιάζει να μη μπορεί να πει το ίδιο, δείχνει καταβεβλημένος. Παραδίπλα στη ακτή υπάρχει ένα μακρόστενο, ερειπωμένο κτίριο (κάτι σαν το «παλιό πανεπιστήμιο») όπου ζει/σπουδάζει/δουλεύει ο Αλέξης. Η αίσθηση έχει κάτι από ταξίδι Skorje. Δε με αναστατώνει η παρουσία του, του εξηγώ το προηγούμενο όνειρο, ότι τα ψάρια ίσως είναι εχθρός, ότι δεν ξέρω τι συμβολίζει η χελώνα, πάντως ότι πρέπει να το επεξεργαστώ και να το θυμάμαι για τη θεραπεία. Είμαι περαστική από και η υλική εξαθλίωση δε με αφορά.